

Sygn. akt II AKa 239/20

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2020 r.

4 Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5 Przewodniczący: SSA Małgorzata Jankowska

6 Sędziowie: SA Andrzej Wiśniewski

7 SO del. do SA Jacek Szreder (spr.)

8 Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

9 przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wlkp. Mariusza Nowaka

10 po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2020 r. sprawy

11 wnioskodawcy K. C.

12 o odszkodowanie z ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego

13 na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

14 od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

15 z dnia 23 czerwca 2020 r. sygn. akt II Ko 260/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy K. C. kwotę 240 (dwustu czterdziestu) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym na ustanowienie pełnomocnika,

III. koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

SSO del. do SA Jacek Szreder SSA Małgorzata Jankowska SSA Andrzej Wiśniewski

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 239/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZEŚĆ WSTĘPNA	
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 23 czerwca 2020 r. sygn. akt II Ko 260 /20	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
0.11.3. Granice zaskarżenia	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla				

ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1 2 3	<p>Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 KPK poprzez pominięcie w trakcie orzekania o wysokości zadośćuczynienia okoliczności ujawnionej w toku rozprawy głównej, iż po wydaniu wyroku z dnia 16 maja 1983 r., w sprawie o sygn. akt II K 27/83 przez Sąd Wojewódzki w Gorzowie Wielkopolskim Wydział II Karny K. C. był szykanowany w społeczeństwie i odczuwał realne, negatywne skutki jego wydania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>		

<p>na treść orzeczenia, tj. art. 7 KPK poprzez dowolną ocenę dowodów i wyciągnięcie z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, tj. uznanie, że zadośćuczynienie w kwocie 4.000,- zł spełnia cel i wymogi określone art. 8 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 1 ustawy lutowej w przypadku krzywd K. C. doznanych na skutek prowadzenia przeciwko niemu postępowania karnego oraz skazania go wyrokiem z dnia 16 maja 1983 r., w sprawie o sygn. akt II K 27/83 przez Sąd Wojewódzki w Gorzowie Wielkopolskim Wydział II Karny, w związku z jego działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 445 §1 KC oraz art. 448 KC, w zbiegu z art. 8</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

ust. 1 w związku z art. 11 ust. 1 ustawy lutowej, poprzez błędne przyjęcie, że kwota zadośćuczynienia w wysokości 4.000,- zł jest kwotą odpowiednią w przypadku krzywd K. C. doznanych na skutek prowadzenia przeciwko niemu postępowania karnego oraz skazania go wyrokiem z dnia 16 maja 1983 r., w sprawie o sygn. akt II K 27/83 przez Sąd Wojewódzki w Gorzowie Wielkopolskim Wydział II Karny, w związku z jego działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Ad. 1) Sąd Okręgowy żadną miarą nie dopuścił się naruszenia art. 410 k.p.k.

Rzecz w tym, iż lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku przekonuje, że Sąd I instancji w procesie

kształtowania,
kwestionowanego
apelacją,
zadośćuczynienia
wziął pod uwagę
faktycznie doznane
przez wnioskodawcę
krzywdy wynikające
zarówno z jego
zatrzymania, które
trwało dwie doby,
jak i późniejszych
doznań związanych
z postępowaniem i
skazaniem.

Bezsprzecznie zatem
status osoby
skazanej, jaki K.
C. uzyskał na
skutek wydania w
stosunku do niego
prawomocnego
wyroku skazującego
z dnia 16 maja
1983 r. w sprawie
prowadzonej przez
Sąd Wojewódzki w
Gorzowie Wlkp. pod
sygnaturą II K
27/83, nie tylko nie
był mu obcy, ale
został uwzględniony
jako jedna z
konsekwencji z nim
związanych. W
istocie Sąd
Okręgowy wprost
na okoliczności
negatywnego
nastawienia z tego
tytułu do
wnioskodawcy nie
wskazał, ale po
pierwsze, mieści się
ona bez wątpienia w
tym ogólnym ujęciu
(tym bardziej, iż
w obliczu orzeczenia
kary pozbawienia

wolności z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania, inna
krzywda
bezpośrednio z
wydaniem wyroku
się nie wiązała),
po drugie zaś, Sąd
ów powiązał fakt
utrąty przez K.
C. wcześniejszego
zatrudnienia właśnie
z wydaniem w
stosunku do niego
przedmiotowego
wyroku skazującego,
a zatem ten najdalej
idący negatywny
skutek wyraźnie
stanowił jeden z
aspektów jego
procesowego
zainteresowania.

Z tej perspektywy
warto odnotować,
iż wnioskodawca
nadzwyczajnego,
szczególnego
ostracyzmu
społecznego, który
miałby go dotknąć,
nie eksponował,
doświadczenie to
w gruncie rzeczy
zamknął w jednym
zdaniu swojej
procesowej relacji,
nie przedstawił
żadnych szczegółów
stanowiących dla
niego przykre
doznania.

Zdaniem Sądu
odwoławczego
bezsprzecnie
prawomocne
skazanie

wnioskodawcy, choć za przestępstwo, które pozakodeksowo można określić jako „niehańbiące”, mogło wywołać w stosunku do niego negatywne nastawienie społeczne, tym niemniej rzeczą oczywistą pozostaje, że dla istotnej części społeczeństwa K. C. był bohaterem, człowiekiem godnym szacunku, zdolnym do poświęceń, prawdziwym patriotą zatroskany o los ojczyzny. Rzecz jasna konstatacja ta dotyczy nie tylko środowiska, w którym wnioskodawca prowadził działalność opozycyjną (choć i w nim ocena jego postawy nie była mu z pewnością obojętna), ale i całej populacji miejscowości, w której żył (a założyć trzeba, że społeczeństwo było na tyle światłe, iż wnioskodawca i u nich cieszył się uznaniem).

Ad. 2) Sąd I instancji zebrany materiał dowodowy ocenił bezbłędnie,

respektował w tym procesie w całej rozciągłości zasady poprawnego rozumowania, prawidła logiki, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Ocena ta przekonuje, iż Sąd Okręgowy zademonstrował niezbędną krytycyzm, dystans, pogłębioną refleksję. Na dostępny zasób dowodowy spojrział w sposób wszechstronny, kompleksowy, każdemu z dowodów nadał właściwe znaczenie, żadnego z nich nie pominął i nie zmarginalizował, wzajemnie je z sobą powiązał i przez pryzmat wymowy ich całokształtu dobrał należyte wnioskodawcy od Skarbu Państwa zadośćuczynienie.

W konsekwencji ocena dowodów będąca udziałem Sądu meriti okazuje się swobodna, a nie dowolna, co bezpodstawnie sugeruje autorka apelacji, a zatem dokładnie taka, jak nakazana przepisem art. 7 k.p.k., przeto też z ochrony procesowej wyznaczonej jego dyspozycją korzysta

bez żadnych ograniczeń.

Ad. 3) Kwota zadośćuczynienia zasądzonego zaskarżonym wyrokiem na rzecz K. C. jawi się jako odpowiednia, nie posiada charakteru symbolicznego, odpowiada warunkom społeczno-gospodarczym aktualnie istniejącym.

Sąd Okręgowy w sposób właściwy uchwycił istotę przedmiotowego postępowania, dokonał niewadliwej, z punktu widzenia interesu wnioskodawcy, wykładni przepisu art. 8 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, wziął pod uwagę zarówno okoliczności determinowane zatrzymaniem K. C. i te bezpośrednio związane z wydaniem wobec niego

<p>prawomocnego wyroku skazującego, jak i te z tego skazania wprowadzie w szerokim ujęciu wynikające, choć generowane sytuacją życiową w jakiej się wówczas znalazł, ale nie powodowane wprost konsekwencjami dotyczącymi wykonania tego wyroku.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zawarte w pkt I części</p>		

<p>dyspozytywnej wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 23 czerwca 2020 r. sygn.. akt III Ko 260/20 rozstrzygnięcie o zasądzeni od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy K. C. kwoty 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia (tylko w tej części wyrok ten został zaskarżony).</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Zarzuty sformułowane w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy okazały się bezzasadne.</p> <p>Jakkolwiek zostały one ujęte jako rzekome naruszenie prawa procesowego i prawa materialnego, kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku dokonana została także w płaszczyźnie, nie podniesionego wprawdzie wprost, ale odczytanego z uzasadnienia skargi apelacyjnej, zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego</p>	

wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść w rozumieniu art. 438 pkt. 3 k.p.k.

W płaszczyźnie tego ostatniego zarzutu stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, wskazał, które fakty uznał za udowodnione i na jakich dowodach oparł się w tej mierze, przekonująco wyjaśnił też powody zdyskwalifikowania według kryterium wiarygodności zeznań wnioskodawcy w tej części, w której wiązał on zachorowanie na cukrzycę z represjami, które dotknęły go w związku z działalnością opozycyjną i wydaniem wobec niego wyroku skazującego (okoliczność ta akurat w apelacji zakwestionowana nie została).

W ostatecznym rozrachunku zarzuty zawarte w wywiedzionej na korzyść wnioskodawcy apelacji sprowadzały się do negatywnej

oceny poziomu zadośćuczynienia ukształtowanego przez Sąd merytorycznie właściwy.

Tymczasem Sąd Okręgowy miarkując je miał na uwadze fakt procesowego zatrzymania wnioskodawcy, rozległość czasową jego izolacji stąd wynikającej, brak wcześniejszych jego doświadczeń tego rodzaju, świadomość sięgnięcia po identyczny środek w stosunku do jego małżonki, a w konsekwencji niepokój o los małoletnich dzieci pozostawionych bez opieki rodziców.

Z kolei z punktu widzenia treści wyroku skazującego Sądowi I instancji nie była obca kwestia prawomocnego orzeczenia wobec wnioskodawcy kary pozbawienia wolności o charakterze pozaizolacyjnym (a nie została ona nigdy wprowadzona do wykonania), z czym wtórnie miała się wiązać utrata przez niego wcześniejszego zatrudnienia.

W tym stanie rzeczy pozwolić sobie można, zdaniem Sądu odwoławczego na konstatację, iż rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego kwestionowane apelacją okazuje się sprawiedliwe, uwzględnia nawet okoliczności nie wynikające bezpośrednio z wydania lub wykonania orzeczenia.

Tymczasem art. 8 ust. 1 przywołanej wyżej ustawy stanowi, iż zadośćuczynienie za doznaną krzywdę przysługuje od Skarbu Państwa, jeżeli wynika z wydania lub wykonania orzeczenia właśnie, ale wykładany musi być łącznie z art. 11 ust. 1 tej ustawy (to on zresztą stanowi podstawę wniosku złożonego w przedmiotowej sprawie).

W myśl tego przepisu art. 8 ma odpowiednie zastosowanie wobec osoby, co do której zachodzą przesłanki do stwierdzenia nieważności orzeczenia, jeżeli oskarżonego

uniewinniono z powodów, o których mowa w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 Kodeksu postępowania karnego, i nie zostało prawomocnie zasądzone odszkodowanie i zadośćuczynienie (K. C. warunki te spełnił), a osoby te były zatrzymane lub tymczasowo aresztowane.

W konsekwencji ustawodawca ściśle wiąże prawo do odszkodowania i zadośćuczynienia w sytuacji prawnej, w której znalazł się wnioskodawca, nie tyle z wydaniem w ogóle prawomocnego wyroku skazującego w ramach represji za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, ile z mającą miejsce w jej ramach izolacją więzienną wynikającą z zatrzymania lub tymczasowego aresztowania.

W istocie zatem zadośćuczynienie za doznaną krzywdę winno być determinowane dolegliwościami K. C. wynikającymi z jego zatrzymania na dwie doby, negatywnych emocji

płynących z tego doświadczenia, niepokoju o los dzieci, zwłaszcza, że nie doszło do późniejszego tymczasowego aresztowania wnioskodawcy, jego izolacja miała charakter krótkotrwały, po zwolnieniu K. C. powrócił do rodziny, nie był izolowany przez dłuższy okres czasu, a w ostatecznym rozrachunku kary pozbawienia wolności, orzeczonej wobec niego z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, nigdy nie wprowadzono do wykonania.

Niezależnie zatem, czy na kwotę zasądzoną na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia spojrzeć wąsko, przez pryzmat konsekwencji jego zatrzymania na 48 godzin, czy też szeroko, w płaszczyźnie wszystkich okoliczności, które wziął pod uwagę Sąd Okręgowy, rozstrzygnięcie to ocenić należy jako sprawiedliwe, adekwatne do krzywdy wnioskodawcy i

aktualnych
stosunków
ekonomicznych
panujących w
społeczeństwie.

Kwota 4.000 zł
przyznana K. C.
w istocie posiada
charakter
kompensacyjny
dostosowany do
indywidualnego
cierpienia, jego
natężenia, rozmiaru
i źródła, z którego
ono wynikało,
okresu, w którym
miało miejsce i
faktu, że
bezpowrotnie
izolacja
wnioskodawcy
zakończyła się po
upływie okresu
zatrzymania, nie
doszło też do jej
późniejszej
reaktywacji czy to
poprzez tymczasowe
aresztowanie, czy
też orzeczenie kary
pozbawienia
wolności o
charakterze
bezwzględny.

Na koniec podkreślić
wypada, iż autorka
apelacji w samym
wniosku inicjującym
przedmiotowe
postępowanie
dokonała swoistej
kwerendy orzeczeń
sądowych wydanych
w sprawach
tożsamyh z tą
stanowiącą
aktualnie przedmiot

<p>procesowego zainteresowania.</p> <p>Ich analiza prowadzi do wniosku, iż w istocie kwoty zadośćuczynienia za zatrzymanie innych osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego kształtowane były na poziomie bardzo zbliżonym do kwoty zasądzonej na rzecz K. C., niekiedy były one nieco niższe, czasami okazywały się minimalnie wyższe, istotnie zaś ten poziom przekraczały w sytuacji związanej z tymczasowym aresztowaniem, którego konsekwencją była długotrwała izolacja więzienia.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu</p>		

pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylecia			

<p>0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>II i III</p>	<p>Stosownie do art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r., stanowiącej podstawę prawną rozpatrywanej sprawy, koszty postępowania w sprawach objętych tą ustawą, w tym z tytułu ustanowienia pełnomocnika, ponosi Skarb Państwa.</p> <p>K. C. korzystał z pomocy prawnej ustanowionego przez siebie pełnomocnika, który na rozprawie apelacyjnej złożył wniosek o</p>	

zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych, z zatem rozstrzygnięto o zasądzeniu na rzecz wnioskodawcy od Skarbu Państwa kosztów z tego tytułu w wysokości 240 zł, a nadto o ponoszeniu przez Skarb Państwa kosztów postępowania odwoławczego.

Wniosek pełnomocnika Prezesa Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. o zasądzenie od wnioskodawcy kosztów zastępstwa procesowego nie został uwzględniony z uwagi na brzmienie wskazanego wyżej art. 13.

Reprezentował on przedstawiciela Skarbu Państwa, a zatem jakkolwiek koszty te mu przysługują, to w zasadzie orzeczenie o zasądzeniu ich od Skarbu Państwa na rzecz Skarbu Państwa jest zbędne – winny one zostać wypłacone przez Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. bez konieczności orzekania o tym

	w wyroku Sądu Apelacyjnego.	
7. PODPIS		
SSO del. do SA Jacek Szreder SSA Małgorzata Jankowska SSA Andrzej Wiśniewski		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wysokość zadośćuczynienia		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana